

raltolddirektøren, som bærer det administrative Ansvar for de Afgørelser, som træffes af Generaltolddirektoratet. Men det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at disse Afgørelser fremkomme ikke som Udslag af en enkelt Mands personlige Opfattelse, end mindre af hans Luner eller Indfald; men at de fremkomme som Resultat af en meget grundig og omfattende Undersøgelse, til hvilken der kræves en Række fagmæssige Betingelser, som ingen Generaldirektør selvfølgelig personlig kan sidde inde med, og hvor Generaltolddirektøren altsaa i ikke ringe Grad maa forlade sig paa sine administrative Organer og paa de forskellige tekniske Autoriteter, hvis Skøn han indhenter. Det ærede Medlem ved vist meget vel, hvordan det gaar til. Der indhentes jo en Række Erklæringer fra de forskellige Instanser. Særlig er det jo det københavnske praktiske Toldvæsens Erklæring, hvis Erfaring er den største her i Landet, der indhentes med Hensyn til Varebedømmelsen og den herpaa støttede Tarifiering. Det er Toldvæsenets mest fremragende Embedsmænd, paa hvis Erklæringer i de allerfleste Tilfælde den reelle Afgørelse beror. Ogsaa hvad der rent tekniske Afgørelser med Hensyn til Varernes Beskaffenhed angaar, benytter Generaltolddirektoratet sig af den ypperste Sagkundskab, der findes her i Landet. Ganske særlig er Statsprøveanstalten dets Hovedkonsulent, med Hensyn til Varernes Beskaffenhed. Men man henvender sig ogsaa i alle tvivlsomme Spørgsmaal til saadanne andre tekniske Autoriteter, som man maa antage sidder inde med den største Indsigt. Saaledes oplyst og saaledes forberedt kommer Sagen til Generaldirektøren. Er han en samvittighedsfuld Mand, hvad alle indrømme, og er han en intelligent Mand, hvad ogsaa alle indrømme, saa er det en given Ting, at han naturligvis i høj Grad lader sin Afgørelse bestemme af de fagkyndige tekniske Oplysninger og Argumenter, der foreligge for ham, og hans egne toldpolitiske Sympatier og Antipatier, hvis han overhovedet gør saadanne gældende i disse Sager, hvad jeg slet ikke tror, maa blive ganske forsvindende ved Siden deraf. I Realiteten er det altsaa en hel Række af fagkyndige, i Sagen økonomisk uinteresserede, hæderlige Mænd, som sammen med Generaltolddirektøren i Virkeligheden tilvejebringe disse Afgørelser og maa staa inde for deres Retmæssighed, omend naturligvis Generaldirektøren som den hele Administrations Spids bærer det personlige Ansvar.

Det ærede Medlem mente, at Toldudvalget bød saa overmaade ringe Garanti for, at dets Opfattelse i nogen Maade skulde kunne influere paa Afgørelserne. Her er der jo Tale om de Afgørelser, der indankes for Generaldirektøren til Finansministeren. I de Tilfælde, hvor Vedkommende interesserede har akkviesceret ved Generaldirektørens Afgørelse, maa man vel antage, der ikke er noget i Vejen, og i de Tilfælde, hvor man er misfornøjet med Generaldirektørens Afgørelse og derfor finder Anledning til at indanke Sagen for den højere Instans, mener nu det ærede Medlem, at der er Grund til at antage, at Toldraadet — ja, han brugte ikke det Udtryk — egentlig nærmest vilde blive et Ekko af Generaltolddirektøren. Det ærede Medlem mente at kunne spore, at Generaldirektøren allerede saa stærkt havde præget Toldraadets Karakter, saa der ikke var stort at vente sig fra den Side. Det er nu en ganske haard Dom, det ærede Medlem der føder, ogsaa over nærstaaende Meningsfæller. Jeg tror f. Eks. ikke, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) lader sig saadan impo- nere. (Wulff: Jeg hører heller ikke til Fler- tallet!). Men det ærede Medlem for Køben- havns 4de Valgkreds sagde „Toldraadet“. Og hvis der blot sidder et Mindretal i Toldraadet af Mænd, som staa fuld- stændig uafhængigt af Generaldirektø- ren, og som have Evne og Villie til at kritisere hans Afgørelse, saa er det urimeligt at sige om Toldraadet som Hel- hed, at det præges i den Grad af Gene- raldirektøren, at man ikke kan tillægge det nogen Vægt. Thi Mindretallet vil jo med Dokumenterne i Haanden kunne føre et saadant Forsvar for deres Anskuelse, for saa vidt den er rigtig, at det med Nødvendighed maa blive hørt af Finans- ministeren, og Finansministeren paa ingen Maade kan gaa det forbi. Hvis Finans- ministeren gjorde det, hvis han tilsidesatte ikke blot det samlede Toldudvalgs Indstilling men ogsaa fuldt ud dokumenterede og vel- begrundede Anker fra Mindretallets Side mod Generaldirektoratets Afgørelse, nu vel, saa vilde det ikke gaa den Finansminister vel, tror jeg. Da er der jo en Instans endnu, hvorfor man kan kalde ham til Ansvar. Det er den høje Rigsdag og Offentligheden i det hele, og man skulde vel vide, tror jeg, at benytte sig af det Materiale til Kritik, som paa den Maade fremkom mod Finansministeren.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schövelin) sagde, at der